

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Filipa Dienstbiera v právní věci žalobce: **M. K.,** zastoupen JUDr. Lenkou Rivolovou, advokátkou se sídlem Na Truhlářce 1455/13, Praha 8, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí,** se sídlem Na Poříčním právu 376/1, Praha 2, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného, ze dne 30. 11. 2015, č. j. MPSV-UM-25362/15/9SHMP, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 22. 3. 2018, č. j. 2 Ad 31/2016 – 50,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalobce se žalobou podanou dne 9. 2. 2016 u Obvodního soudu pro Prahu 2 domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 11. 2015, č. j. MPSV UM 25362/15/9SHMP, jímž žalovaný zamítl jeho odvolání a potvrdil rozhodnutí Úřadu práce ČR – Krajské pobočky pro hl. m. Prahu, kterým byla zamítnuta žádost žalobce o příspěvek na zvláštní pomůcku – stavební práce spojené s uzpůsobením koupelny a WC.

[2] Obvodní soud pro Prahu 2 usnesením ze dne 21. 9. 2016, č. j. 14C 34/2016 - 17, řízení podle § 104b odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád (dále „o. s. ř."), zastavil, neboť se jednalo o věc, kterou měl rozhodnout soud ve správním soudnictví.

Žalobce byl současně poučen o tom, že může do jednoho měsíce od právní moci usnesení podat správní žalobu k věcně a místně příslušnému soudu rozhodujícímu ve věci správního soudnictví (§ 72 odst. 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále „s. ř. s."). Toto usnesení nabylo právní moci dne 20. 10. 2016.

II. Řízení před městským soudem

[3] V návaznosti na usnesení obvodního soudu podal žalobce dne 12. 10. 2016 žalobu u Městského soudu v Praze, jako soudu věcně a místně příslušnému k projednání v dané věci. Městský soud tuto žalobu odmítl jako opožděnou.

[4] Ze spisového materiálu městský soud zjistil, že žalobou napadené rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 7. 12. 2015. Tento den je proto dnem, kdy došlo ke skutečnosti zakládající počátek běhu zákonné lhůty k podání žaloby ve správním soudnictví. Podle § 72 odst. 2 s. ř. s., lze žalobu podat do dvou měsíců poté, kdy bylo rozhodnutí žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou. Zákon č. 329/2011 Sb., o poskytování dávek osobám se zdravotním postižení, podle kterého bylo v dané věci rozhodováno, jinou lhůtu nestanoví. Posledním dnem zákonné dvouměsíční lhůty k podání žaloby tak bylo v daném případě v souladu s pondělí 8. 2. 2016, neboť 7. 2. 2016, tj. poslední den zákonné dvouměsíční lhůty připadl na neděli. Žaloba však byla podána u Obvodního soudu pro Prahu 2 až dne 9. 2. 2016, tedy opožděně.

III. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[5] Žalobce (dále „stěžovatel") brojí proti usnesení městského soudu kasační stížností.

[6] Uvádí, že městský soud měl věc projednat a rozhodnout dle jeho návrhu. Stěžovatel připouští, že žalobu podal až 9. 2. 2016, a to proto, že si jako právní laik spletl počítání počátku zákonem stanovené lhůty. Stěžovatel uvádí, že si je vědom poučení uvedeném v napadeném usnesení i § 72 odst. 1 a odst. 4 s. ř. s., přesto má za to, že v jeho případě je odmítnutí žaloby s odůvodněním jejího opožděného podání o 24 hodin odepřením práva na přístup k soudu a porušením práva na spravedlivý proces a soudní ochranu zakotveného v čl. 36 Listiny základních práv a svobod, které legitimně očekával a očekává.

[7] Ve zbytku kasační stížnosti vznáší stěžovatel věcné námitky proti zamítavému rozhodnutí žalovaného.

[8] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

IV. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[9] Kasační stížnost je projednatelná, po jejím posouzení však Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že není důvodná.

[10] Vzhledem k tomu, že krajský soud žalobu stěžovatele odmítl jako opožděnou a věcí samou se nezabýval, přichází pro stěžovatele v úvahu pouze stížní důvod ve smyslu § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.

[11] Ustanovení § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. stanoví, že soud usnesením odmítne návrh, jestliže byl podán předčasně nebo opožděně.

[12] Podle § 72 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 65 odst. 1 s. ř. s., lze žalobu proti rozhodnutí správního orgánu podat do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou. Jak správně uvedl městský soud, zákon č. 329/2011 Sb., o poskytování dávek osobám se zdravotním postižení, podle kterého bylo v dané věci rozhodováno, jinou lhůtu nestanoví. Podle § 72 odst. 4 s. ř. s. zmeškání lhůty pro podání žaloby nelze prominout.

[13] Podle § 40 odst. 2 s. ř. s. lhůta určená podle týdnů, měsíců nebo roků končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty. Není-li takový den v měsíci, končí lhůta uplynutím posledního dne tohoto měsíce.

[14] Nejvyšší správní soud zjistil, že rozhodnutí žalovaného bylo stěžovateli doručeno dne 7. 12. 2015 (viz doručenka u rozhodnutí žalovaného ve správním spisu). Tento byl tedy dnem určujícím počátek běhu lhůty ve smyslu § 40 odst. 1 s. ř. s. Posledním dnem zákonné dvouměsíční lhůty k podání žaloby tak bylo v daném případě pondělí 8. 2. 2016, neboť 7. 2. 2016, tj. poslední den zákonné dvouměsíční lhůty připadl na neděli. Stěžovatel žalobu podal až 9. 2. 2016 (osobně u obvodního soudu, viz razítko na originálu správní žaloby v soudním spisu), lhůta pro její podání tak uplynula marně.

[15] Nejvyšší správní soud uvádí, že zákonnou lhůtu nelze prodloužit a její zmeškání nelze ani prominout, neboť lhůta běží nezávisle na soudu a soud do jejího běhu nemůže vstupovat (srov. rozsudek ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 111/2005 – 57). Z rozsudku ze dne 23. 5. 2012, č. j. 6 Ads 10/2012 - 41, dále vyplývá, že *„vyloučení prominutí zmeškání lhůty pro podání správní žaloby podle § 72 odst. 4 s. ř. s. není zásahem do ústavou chráněného práva na přístup k soudu [čl. 36 Listiny základních práv a svobod, čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (č. 209/1992 Sb.)], neboť dvouměsíční lhůta pro podání žaloby je dostatečně dlouhá a správní žaloba navazuje na zpravidla dvoustupňové správní řízení, což společně umožňuje účastníkovi řízení svůj procesní postup předem plánovat.“* Postup městského soudu tedy nebyl v rozporu s čl. 36 Listiny základních práv a svobod, neboť městský soud neměl jinou možnost než žalobu pro její opožděnost odmítnout podle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

V. Závěr a náklady řízení

[16] Žalobce se svými námitkami neuspěl; jelikož Nejvyšší správní soud neshledal důvod pro zrušení napadeného rozsudku z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.), zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[17] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť neměl ve věci spěch. Žalovanému žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, proto mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014 – 47).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 7. června 2018

JUDr. Marie Žišková
předsedkyně senátu